

Gade (SF):

I udenrigsministerens svar gendrev han mine betragtninger om, at der blev øget pression fra en række andre lande mod Danmark. Udenrigsministeren udtrykte det sådan, at der var nogle lande, der ville udtrykke deres stærke vilje. Ja, det må man nok sige.

Der er udtrykt stærk vilje i den her sag, og der er også udtrykt pression i den her sag, hele forløbet fra Milanotopmødet, hvor statsministeren og udenrigsministeren sammen med et par andre lande blev stemt ned, og hvor flertallet gennemtrumfede, at der skulle indkaldes en regeringskonference. Vi skulle have sagt nej til at tage til regeringskonferencen, som SF sagde dengang. Der var et flertal, der sagde: vi vil godt gå med, men vi vil under ingen omstændigheder binde os på forhånd. Vi har et helt forløb, som hedder pression, pression, pression, og derfor er det ikke uforståeligt, at de fleste også føler, at der blev lagt kraftig pression på Danmark, når de andre går til at underskrive, før vi har fået tid til en folkeafstemning her i landet.

Jeg synes, det er interessant at høre statsministerens bagatellisering af Parlamentets magt. Det er blevet klarlagt, at Parlamentet får øget magt. Alligevel fortsætter statsministeren med at bagatellisere det. Man kunne jo så stille det spørgsmål: betyder det så, at alle de lande, vi ved går ind for, at EF-Parlamentet skal have megen magt, er blevet snydt? Er det de lande, der i deres parlamenter, i deres diskussioner siger: vi er blevet snydt, så vandet driver af os? Er det situationen? Eller er det snarere – det synes jeg egentlig det var hæderligt at sige – et kompromis, hvor der er givet lidt til nogle og noget til de andre?

Sådan synes jeg egentlig statsministeren på andre tidspunkter argumenterer. Det er, som om alle argumenter gælder, og jeg vil opfordre regeringen til at vælge et af argumenterne. Det kan jo ikke være et fornuftigt kompromis set med regeringens øjne og samtidig være et tilfælde, hvor man ingen indrømmelser har givet.

Statsministeren gjorde sig lidt munter over, at socialister ikke ville være med til at forbedre miljøet. Det er, fordi den ikke holder. Det vil socialister godt, og det vil SF godt. SF er faktisk i front, også når det gæl-

der bekæmpelse af forurening internationalt. Vi står her i folketinget med en lille sag. Det er ikke den store miljøsag, en lille sag om burhøns, som socialdemokratiet og det radikale venstre har foreslået, hvor vi i markedsudvalget hele tiden har præciseret over for regeringen – det er såmænd ikke os, det er ikke mig, det er også socialdemokratiet og de radikale – at det skulle være en sag, der kørt efter enstemmighedsregler, for ellers ville vi komme i klemme.

Udenrigsministeren argumenterer for, at vi ikke rigtig kan bruge artikel 236 om enstemmighed, ved at henvise til, at der i præambelen til Romtraktaten står, at vi har tilsluttet os en stadig snævrere sammenslutning mellem de europæiske folk. Det er så argumentet for, at vi ikke kan bruge den traktatfæstede ret til at sige nej. Sådan forstod jeg udenrigsministeren.

Der er en mægtig dobbelthed i det. Når vi andre siger, at det, vi nu står med, er et skridt i retning af en union, fordi vi bl.a. finder de ting i præambelen, siger udenrigsministeren: ja men præambelen betyder ingenting, den dér hat og den dér fælles betragtning er ligegyldig. Men når man skal argumentere for, at der er svækkelser i det, der står i traktaten, så henviser man til præambelen til Romtraktaten. Begge dele kan ikke passe, og det er min opfattelse efter at have hørt debatten, at regeringen, statsministeren og udenrigsministeren måske argumenterer meget smukt sprogligt, men det er, som om der ikke er konsistens i argumentationen og den linje, man følger.

Til sidst vil jeg komme med nogle betragtninger fra socialistisk folkeparti om den dagsorden, der er fremlagt.

SF mener, at den logiske følge af den dagsorden, vi var med til at stemme igennem sidste tirsdag, er, at man konstaterer, at der ikke er fremlagt et tilfredsstillende forhandlingsresultat, og at man derfor bekræfter det nej, man sagde i tirsdags. Vi har forstået, at det er der nok ikke flertal for, og derfor vil SF, som er imod hele EF-pakken, vælge at undlade at stemme, når forslaget om motive-ret dagsorden kommer til afstemning.

Albrechtsen (VS):

Jeg vil gerne takke udenrigsministeren for, at vi endelig her mod debattens afslutning